

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΗΧΩ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Διευθυντὴς Ν. ΦΑΛΗΡΕΥΣ ΒΕΗΣ

Συντάκται Α. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ, Ι. Ν. ΓΡΥΠΑΡΗΣ.

ΤΗ: ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ: ΤΩΝ ΔΟΚΙΜΩΤΕΡΩΝ ΛΟΓΙΩΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΚΑΙ ΑΘΗΝΩΝ.

Ἐκδίδεται: Κ. ΖΙΒΙΔΗΣ ΚΑΙ ΣΑ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Φυλλαδίου: Βιογραφίας Π. Εὐαγγελίδου «Τὸ μαρμαρένο ράδο». (ποίημα). — Ἄλ. Παπαδοπούλου «Ἡ κ. Κκλιρὸν Πκρρὸν καὶ τὸ ἔργον αὐτῆς». — Ἑλλην γλύπτῆς. — Ἀμουργιανῶ «Moto perpetuo». — Πλ. Σ. Σταύρου «Ἡθογραφίες», (μιά γέννη). — Th. Bentz. «Πειρασμοὶ» (μυθιστόρημα).

Ἐξωφύλλου: Δήλωσις. — Φιλίππου Δαρσλ, «Μίλτον Ζαχαμάγια Εὐπατρίδης» (ἐπιφυλλίς «Ἡχοῦς»). — «Ἀλληλογραφία», κτλ.

Συνδρομή: Ἐν Κωνσταντινίῳ γρ. 40. — Ταχυδρομικῶς γρ. 54. — Ἐξωτερικοῦ φρ. γρ. 12. — Ἐκαστον φυλλάδιον γρ. 1. Ἄμα τῇ πληρωμῇ τῆς συνδρομῆς δίδεται τὸ πρῶτον μέρος τοῦ μυθιστορήματος.

Adresse: N. PHALÈRE BEY

Directeur de "L'ECHO LITTÉRAIRE,,

12 Rue Haratchi, Galata - Constantinople.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Τύποις Κ. ΖΙΒΙΔΟΥ καὶ Σας, Γαλατῶ, ὁδὸς Χαράτση, ἀριθ. 12.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἐνεκα λόγων ἀφορώντων καθαρῶς τὴν διαχείρην αὐτῆς, ἡ «Φιλολογικὴ Ἠχώ» ἠναγκάσθη νὰ ἀναστείλῃ ἐπὶ τεσσαράς ἑβδομάδας τὴν ἐκδοσὶν αὐτῆς.

Ταύτην ἤδη ἐπαναλαμβάνουσα σπεύδει ὅπως διαβεβαιώσῃ τοὺς φίλους αὐτῆς συνδρομηταῖς ὅτι ἡ ἀναστολὴ αὐτῆ οὐδόλως ἐπιβαρύνει αὐτοὺς καθ' ὅτι ἡ συνδρομὴ αὐτῶν λήγει μόνον μετὰ τοῦ 52ου φυλλαδίου.

Εὐχαρίστως δ' ἀναγγέλλει ὅτι ἀπὸ τοῦ προσεχούς φυλλαδίου ἡ «Ἠχώ» αὐξάνει κατὰ δύο στήλας.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ „ΗΧΟΥΣ,,

ΜΙΛΤΟΝ ΖΑΡΑΜΑΓΙΑ, ΕΥΠΑΤΡΙΔΗΣ

(*Ἰδ. συν. σελ. 207)

Ὁ Ράνδολφ μᾶς εἶπεν ὅτι τοὺς εἶχε στείλει τὴν προτεραίαν, τὰ εἰσηγήτρια τριῶν παρακειμένων θέσεων.

Ὁ Μίλτον μὲν τὴν κατὰ παραγγελίαν ἀγγλικὴν αὐτοῦ κομψότητα, διετήρει ἀκόμη εἰς τὰς κινήσεις τοῦ ζωηρότητα πιθήκου. Μόλις ἐκάθησε, ἤρχισε νὰ περιφέρῃ παντοῦ τοὺς παραδόξους αὐτοῦ ὀφθαλμούς, καὶ ἐπὶ τέλους τὸ βλέμμα του σταμάτησε ἐπὶ τῆς αἰθερίου μορφῆς τῆς πλησίον του καθημένης Νάνσυ. Εὐθύς ἡ φυσιογνωμία του ἐγένετο ἀκίνητος, καὶ τὸ βλέμμα του ἐκαρφώθη ἀθαδῶς εἰς τὰ γλυκὰ γαλανά μάτια τῆς γείτονος του. Περιμένεν ἄρα γε ἐκ μέρους των ἐνδείξει ἀναγνωρίσεως ἢ ὅποια θὰ τοῦ εἶδε τὸ δικαίωμα νὰ χαιρετήσῃ; Ἐνδεχόμενον διότι συνητήθη δύο πρὸς τρεῖς φορὰς εἰς τὴν λέσχην μὲ τὴν Νάνσυ, χωρὶς ὅμως νὰ τοῦ δοθῇ εὐκαιρία νὰ τὴν ἐμιλήσῃ. Ἀλλὰ ἡ ἐνθάρρυνσις τὴν ὅποιαν περιέμενε δὲν τοῦ ἐδόθη, εἴτε διότι ἡ νεάνις δὲν εἶχε ποτὲ προσέξῃ τὸν Ἰάπωνα, εἴτε διότι ἐξ ἐνστικτοῦ δὲν ἤθελε ν' ἀναμίξῃ τὸν ἰδιωτικὸν αὐτῆς μὲ τὸν ὡς ὑποκειμένου ἐπαγγελματικὸν τῆς βίον. Αἰσθανομένη ὅτι τὴν παρατηρεῖ μὲ τόσῃν ἐπιμονῇ, ἐστήλωσε τὸ βλέμμα τῆς πρὸς τὰ ἐμπρὸς μὲ βεβιασμένον μειδίαμα εἰς τὰ γείλη. Ἀλλὰ τὸ βλέμμα τοῦ γείτονος τῆς τὴν ἐνοχλοῦσε. Ἐκκοκίνησε καὶ κρυφὰ κρυφὰ, χωρὶς νὰ τὴν θελῃ, ἔρριψε τρομαγμένον βλέμμα εἰς τὸν θαυμαστήν τῆς. Εἰς τὴν θέαν τῆς μογγολικῆς ἐκείνης μορφῆς ἐρίγησε ζωηρότερον ἐρυθρὰ μα ἐχρωμάτισε τὸ πρόσωπόν τῆς, καὶ μὲ ἀκατά-

ληπτον μορφασμὸν ἔστρεψε πρὸς τὸν Ἰάπωνα τὴν ῥάχιν.

Χαμένος κόπος!... Ὁ Μίλτον ἐράνη ἐξ ἴσου καταγοητευμένος ἀπὸ τὴν θέαν τῆς χρυσῆς ἐκείνης κόμης ἢ ὅποια ἐχάιδεε τὸν εὐλύγιστον λαιμόν τῆς καὶ ἐράνη μάλιστα νὰ θαυμάζῃ πολὺ ἐκ τοῦ πλησίον τὴν πλάτην τὴν ὅποιαν τοῦ ἔστρεψαν.

— Τὸ ξόανο! εἶπε μὲ σφιγμένους ὀδόντας ὁ Κύριλλος Ἐγερτον, ὁ ὅποιος τὸν ἀπεστρέφετο. Δὲν κυττάζου ἐτσι μίαν κόρην... Δὲν ξέρω τί μὲ ἐμποδίζει νὰ πάγω νὰ τοῦ τραβήξω ταῦτιά.

— Δὲν βαριέσαι! ἀπήντησεν ὁ Ράνδολφ. Αὐτὸ δὲν ἔχει καμμίαν σημασίαν.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἀνεπετάθη ἡ αὐλαία καὶ ἐράνη ἡ σκηνὴ ἢ ἀναπαριστώσα τὸ μέγαρον τῶν Καπουλέ. Ἡ μήτηρ καὶ ἡ τροφὸς ὁμιλοῦν διὰ τὸν γάμον τὸν ὅποιον σχεδιάζου διὰ τὴν ἡρωίδα. «Ἐντὸς ὀλίγου θὰ εἶναι δεκατεσσάρων ἐτῶν. Εἰς τὴν ἡλικίαν τῆς, λέγει ἡ λαίδυ Καπουλέ, ἡμῖν ἤδη εὐτυχῆς σύζυγος, εὐτυχῆς μήτηρ...» Ὡς καλῶς ἀναπετραμμένη κόρη ἡ Ἰουλία ἀπαντᾷ ὅτι ὁ γάμος εἶναι τιμὴ τὴν ὅποιαν δὲν ὠνειροπόλησεν ἀκόμα» θὰ κάμῃ ὅμως τὸ κατὰ δύναμιν διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς γονεὺς τῆς, καὶ θὰ προσπαθήσῃ νὰ ρίψῃ εὐμενὲς βλέμμα ἐπὶ ἐκείνου τὸν ὅποιον αὐτοὶ τῆς προορίζου.

Ἀπὸ τὰς πρώτας λέξεις ἡ Νάνσυ, λησμονοῦσα τὸν ὀχληρὸν γείτονα τῆς ἐστράφη πρὸς τὴν σκηνὴν, καὶ τὸ πρόσωπόν τῆς ἔλαβεν ἐκφράσιν συγκεντρωμένης προσοχῆς. Ὁ Μίλτον ἐπίσης ἐράνη νὰ ὑπόκηται εἰς ἀκατάσχετον ἐπιρροήν. Μὲ πολλὴν λύπην καὶ στεναγμὸν ἀπέσπασε τὸ βλέμμα του ἀπὸ τὴν Νάνσυ, καὶ τὸ ἔστρεψε πρὸς τοὺς ἠθοποιούς. Τὸ στόμα του ἤνοιξε ὅλα του τὰ χαρακτηριστικὰ ἐδείκνυσαν πείσμονα συγκέντρωσιν ὅλων του τῶν διανοητικῶν δυνάμεων.

— Νὰ τοὺς προσέξετε ὅταν ὁ Ρωμαῖος θὰ ἐβγῇ εἰς τὴν σκηνὴν, μᾶς εἶπε χαμηλοφώνως ὁ δόκτωρ Βόθουελ. Κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ Ράνδολφ, δι' ὑποβολῆς τοὺς ἐσύστησα, νὰ προσέξουν ἀποκλειστικῶς ὁ μὲν τὸν Ἴρβινγκ καὶ ἡ ἄλλη τὴν Ἑλλεν Τέρρυ...

Ἡ ἑορτὴ ἤρχισε μέσα εἰς τὸν θόρυβον τῶν ὀργάνων καὶ εἰς τὸ φῶς τῶν δαυλῶν ὁ γηραιὸς Καπουλέ ἔλεγεν εἰς τοὺς ξενιζομένους του: «Ἀρχοντες, καλῶς ἤλθατε... καὶ ὅμως ἐπίσης κυρία!... ὅσων ἀπὸ ἐσᾶς τὰ πόδια δὲν βασανίζον-

ΤΟ ΜΑΡΑΜΕΝΟ ΡΟΔΟ

Γιὰ εὐτυχία εἰς τὴν γῆ δὲν ἔχω, παρὰ ἓνα,

ἓνα φτωχὸ τριαντάφυλλο, μὲ φύλλα μαραμμένα...

Γλυκόπικρη ἐνθύμιση!... εἶδε καυμούς καὶ πάθνη,

γιαυτὸ τὸ δόλιο χλώμιασε καὶ γρήγορα μαράθνη...

Τῆς ἀνοιξῆς ἦταν παιδί, περὶφάνο ἀνθοῦσε,

γιαυτὸ τ' ἀπόδι στέναζε, γιαυτὸ γλυκολαλοῦσε...

Καὶ τὸ πρῶτ' ὅταν ξύπνησε μὲ τὴν ὄρεσιάν λουσιμένο,

ἓνας διαβάτης τὸκοψε γιὰ μιὰ φτωχὴ παρθένο...

Ἐνα πρῶτ' ὁ ρόδο ζῆ· τὴν εὐτυχία μοιάζει...

ἓνα πρῶτ' κ' αὐτὴ ἀνθεῖ καὶ ἕστερα χλωμάζει

καὶ μόνη ἢ ἐνθύμιση ζῆ στῆς καρδίᾳς τὰ βάρη

αἰώνια, γιὰ νὰ ξυπνᾷ τὰ κοιμισμένα πάθνη.

Τώρα σὰ ρίχνω μιὰ ματιὰ στὰ κίτρινά του φύλλα,

νοιώθω στὰ βάρη τῆς καρδίᾳς, κρυφὴ ἀνατριχίλα...

Ἐγνώρισε δύο συμφορὰς καὶ εἶδε δύο πάθνη,

γιαυτὸ τὸ δόλιο χλώμιασε καὶ γρήγορα μαράθνη.

Ἀπέθανε τὸ ρόδο μου... Στὰ φύλλα τοῦ βιβλίου

ἓνα πρῶτ' ὁ ἔθαψε χέρι τρεμουλιαστό...

Ἐκεῖ κοιμᾶται τὸ παιδί τοῦ ὁροσεροῦ Μαίου,

κοιμᾶται καὶ τὸ πάθος μου μαζί του ταριαστό.

BIRGINIA H. ΕΥΑΓΓΕΛΙΑΔΟΥ.

Η Κ. ΚΑΛΛΙΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΑΥΤΗΣ.

ΕΛΛΗΝ ΓΛΥΠΤΗΣ.

Σελίδες ἡμερολογίου.

Σεπτεμβρίου 26 96.

Ἡ διευθύντρια τῆς Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν, ἡ τολμηρὰ γυνή, ἢ ὅποια ὕψωσε τὴν σημαίαν τῆς χειραφετήσεως, εἶνε γνωστὴ γνωστοτάτη. Γνωστὴ ἐκ τῶν τολμηρῶν ἰδεῶν τῆς καὶ ἐκ τῶν μεγάλων ἀποτελεσμάτων, τὰ ὅποια ἐπέφερον αἱ ἰδέαι αὐταί.

Ἄλλ' ὑπάρχουν μερικά σημεῖα, τὰ ὅποια δὲν εἶνε ἴσως πολὺ γνωστά. Ἡ κ. Παρρέν σθεναρῶς διευθύνει τὴν ἐφημερίδα τῆς, καὶ θέλησιν ἔχει καὶ ἀπὸ ἐμπόδια δὲν ποιεῖται.

Αὐτὸ τὸ γνωρίζουν ὅλοι, ὅσοι παρακολουθοῦν τὴν δρασίαν τῆς κ. Παρρέν, εἰς τὰς στήλας τῆς ἐφημερίδος τῆς, δεκαετοδὸς ἤδη καὶ ἐξυπηρετούσης ἓνα σκοπὸν, μίαν ἰδέαν.

Ἐπρεπε νὰ ζήσω ὑπὸ τὴν στέγην τῆς, διὰ νὰ τὴν γνωρίσω ὅχι καλλίτερον, ἀλλὰ διὰ νὰ ἀπολαύσω καὶ τῆς θελατικῆς συνακαστροφῆς τῆς.

Παρέρχονται αἱ ὄραι γρηγόπεροι καὶ τὰ θέματα δὲν λείπουν ποτὲ καὶ φλυαροῦμεν δι' ὅλας τὰς φιλολογίας καὶ σταματοῦμεν μὲ ἀγάπην εἰς τὴν νεογέννητον ἰδικήν μας.

Ἐδῶ εἰμεθα σύμφωνοι ἔχομεν καὶ ἡμεῖς φιλολογίαν, τὴν ὅποιαν εἰμποροῦμεν μὲ ὑπερηφάνειαν νὰ δεῖξωμεν.

Ἄλλὰ ὑπάρχει ἓν ἄλλο ζήτημα, τὸ ὅποιον δὲν μᾶς εὐρίσκει συμφώνους.

Τὸ ζήτημα τῆς χειραφετήσεως τῆς γυναικῆς. Ἀπόστολος ἀληθινῶς, ἔχει τὰς ἐξάρσεις καὶ τὸν φρακτισμὸν, τὸν ὅποιον πρέπει νὰ ἔχῃ ὁ ἀπόστολος διὰ νὰ μεταδώσῃ τὰς ἰδέαις του.

Δὲν ὀμιλεῖ λόγια τῆς στιγμῆς, ἀλλ' ἂν καὶ ὅσα λέγει ἀπορρέουν ἀπὸ τὴν καρδίαν τῆς, βασιζόμεναι ὅμως καὶ εἰς βιβλίαν καὶ ἐπίσημον μελέτην.

Βλέπω συχνά να σπαράζουν ανθρώπινες καρδιές, τόσες φορές σπάρξε κι' η δική μου ή καρδιά· κι' αυτό φθάνει...

Μάν δεν αγάπησα ποτέ μου το ψάρεμμα, τρελλαινομούσι για το κουπί και είχα μια βαρκούλα πεταχτή πεταχτή, που όταν φούσκωνε ο αέρας το φλόκο της, θαρούσες νάβλεπες να γλυστρά επάνω στο νερό, ολοζώντανη, την πιο γλυκειά νησιώτικη μας λεμβωδία.

Ένα πρωί με τὰ χαράματα, ενώ ακόμα τρεμύσθουν στον ουρανό τὰ πιο πεισματάρικα αστέρια, τώβαλλα στὰ πανιά. Φυσούσε δυνατό μελέται· ή βαρκούλα, σαν ασπροντυμένη νεράιδα έσχιζε τὰ νερά κι' ανοίγουσαν, ανοίγουσαν στο πέλαγο, μεθυσμένος από τον αέρα, μεθυσμένος από την ασπρίλα των πανιών, μεθυσμένος απ' την αντίσταση του διακιού, μεθυσμένος απ' την ατέλειωτη έκταση που'χα εμπρός μου...

Η πείνα με θύμιζε πώς πρέπει να γυρίσω... ο ήλιος ήταν άψηλά· πούπετα δεν φαινόταν στερηχά. Ολόγυρά μου ατέλειωτος κύκλος και στή μέση εγώ με τή βαρκούλα μου.

Γύρισα λοζά, πήρα δίπλα τον αέρα και πήγα πολύ ώρα... Ξάφνου βαρειά θαρρείς νυστάλα πλάκωσε τή θάλασσα· ή πρύμη σώπασε το γλυκολάλημά της, τὰ πανιά βάρεσαν, τὸ διάκι γλάσωσε.

Κατάλαβα πώς έκαμα ανοησία... τσίριξα στὰ κουπιά. Τραβούσα, τραβούσα χωρίς να ξέρω καλά που πηγαίνω, χωρίς να ξέρω τί θά με βγή, χάνοντας λίγο λίγο τή δύναμη μὰ όχι και τήν ελπίδα...

Τώρα ή δίψα με θέρριζε πιότερο απ' την πείνα· μ' έκαμ ο ήλιος, μ' έλουζε ο ήδρος κ' ή δίψα, ή καταραμένη δίψα φλόγιζε τὰ σωθικά μου...

Σταμάτησα αποσταμένος, δεν βαρτούσα πιά, τὰ χέρια μου ήταν φουσκωμένα απ' το κουπί· ο πόνος, ή κούραση, ή δίψα έσκότιζαν το νοῦ μου και θάμπωναν τὰ μάτια μου... Κύτταξα γυροτόγυρά μου κ' είδα, κάμποσο μακριά, προς τὰ εμπρός, ένα μεγάλο κατακκόκινο όγκο... Έβαλλα όλη μου τή δύναμη, ξεφώνησα: «βοήθεια!» κ' έπεσα λυγοθυμισμένος...

Όταν ήλθα στον έαυτό μου, είδα κοντά μου, μέσ' στην βαρκούλα μου, ένα παράξενο νέο, με μακριά μαλλιά καλοχτενισμένα, με μακριά γένια περιποιημένα, με μουστάκι ξεσηκωμένο. Τὰ μάτια του σαν τήν πίσσα μαύρα και λίγο, μὰ πολύ λίγο αλήθορα, έβγαζαν σίθες· ήταν όμως πολύ γλυκό το βλέμμα τους, καθώς κι' ο ίδιος μόλη τήν παραξενιά του ήταν άνθρωπος πολύ συμπαθητικός.

Του χρωστούσα τή ζωή· μὰ και χωρίς αυτό θα τον αγαπούσα. Είχε ένα παράξενο γόητρο εκείνος ο άνθρωπος, που βρέθηκε εκεί, και γώ δεν ξέρω πώς, για να με σώση... με φαινόταν σαν κάτι υπερφυσικό.

— Πώς είσαι; με ρώτησε.

— Εύχαριστώ· ποιός είσαι; του είπα.

— Έγώ είμαι ο φύλακας του πλωτού φάρου, μ' απάντησε.

Όταν άκουσε τή φωνή μου, πήδηξε στην ολοστρόγγυλή του τή βάρκα και ήλθε να με βοηθήση· τώρα έδωσε τις δυο βάρκες, πήρε στα χέρια τὰ κουπιά και ήλθκε στον πλωτό φάρο· με βοήθησε νάνέσω και στο κατάστρωμα μ' έφερε να φάγω και να πιω.

Όταν συνέφερα όλως διόλου, με προσκάλεσε στο δωμάτιό του...

Είχα μωρισθή μυστήριο, ή γλώσσά του, οι ιδέες του, οι τρόποι του κι' αυτός ο τόνος τής φωνής του, φανέρωναν άνθρωπο του καλού κόσμου· ή φυσιογνωμία του έλεγε πώς είναι άνθρωπος καλοζωισμένος, που δέχτηκε τήν παρακατιανή εκείνη θέση με εύχαριστηση... αλλά σαν είδα το δωμάτιό του εκείνο, θαμπώθηκα. Σωστό σπουδαστήριο, με αληθινή φιλοκαλία στολισμένο· βιβλία πολλά σε διάφορες γλώσσες, ένα γραφείο, πολλά πολλά τετράδια μουσικής και σε μια κόχη ένα άναλόγιο δίπλα σενα βιολί.

Κατάλαβε τήν άπορία μου και με τήν έλυσε.

Ήταν εκεί φύλακας του πλωτού φάρου, από δω κ' έζη χρόνια. Έζη χρόνια δεν βγήκε από τον φάρο του, από το έρημητήριο του, όπως ο ίδιος τόλεγε· έρχονταν από καιρό σε καιρό οι υπάλληλοι τής υπηρεσίας, τον έφεραν τις παραγγελίες που έδιδε, άλλαξαν λίγα λόγια υπηρεσιακά και τίποτα παραπάνου. Ήμουν ο πρώτος άνθρωπος που είδε το σπουδαστήριό του. Ή διότι με έσωσε, ή διότι με συμπαθήσε κ' εκείνος, όπως τον συμπάθησα κ' εγώ, ή διότι ύστερα από έξη χρόνια σιωπής αισθάνονταν τήν ανάγκη να όμιλήση, φέρθηκε μ' έμένα σαν να είμασταν παλιοί φίλοι.

Και με διηγήθηκε όλη του τήν ιστορία, που μοιάζει παραμύθι, γιατί πάντα οι πολύ άπλες αλήθειες φάνονται άπίθανες.

Ήταν γραμματικός στους φάρους, όλοι τον αγαπούσαν, απ' τον πιο μικρό ως τον πιο μεγάλο και δεν θάρογυσε να γίνη τμηματάρχης. Είχε και το δικό του και ζούσε εύχαριστημένος με τή μοναδική του μανία τον άκράτητό του έρωτα για τή μουσική.

Έμαθε, παιδί ακόμα, βιολί και παλληκάρι ήτο καλός τεχνίτης. Παντού ήθελεν να τον άκούσουν, ο καλλίτερος κόσμος του άνοιγε τήν πόρτα του. Οι καλλίτεροι πιανίσται το θαρούσαν τιμή τους να τον συνοδεύουν. Εύεργετική συναυλία χωρίς αυτόν δεν δίνονταν.

Ναι, χωρίς αυτόν συναυλία δεν γίνονταν, μὰ δέ γίνονταν και χωρίς μιάν άλλη ψυχή. Μια νέα,

άγγελος στην όμορφή—με λίγο λεπτά χείλια—και πρώτη τεχνίτρα στο πιάνο. Ήταν κάτι κομάτια, που μόνο αυτή μπορούσε να τον συνοδεύη, και μόνο μ' αυτή τολμούσε να βγή στον κόσμο με το Moto perpetuo του Παγανίνι.

Όλος ο κόσμος τους εύρισκε ταιριαγμένους· για να παίξουν στον κόσμο μελετούσαν ιδιαίτερα μαζί. Εκείνη αν και τον έθαύμαζε για τήν τέχνη του, τον έκαμνε που και που κι' από μια παρατήρηση· εκείνος ξετρελλάμενος με το πνεύμά της, με τήν όμορφιά της, με τήν τέχνη της, τήν άκουε... και τήν αγαπούσε θεότρελλα και βιάζονταν να διορισθή τμηματάρχης για να τήν γυρέψη από τους γονείς της. Εκείνη το ήξευρε και δεν έκρυβε τή χαρά της, γιατί κι' αυτή τον αγαπούσε, τον τεχνίτη του βιολιού...

Ήταν προσκαλεσμένοι σε ένα άμύλοιο, ο πλοίαρχος, ένας μελομανής, έδιδε συμπόσιο και συναυλία. Ήλθαν οι δυο τους κορίτερα διότι εκείνη πολύ ήθελε να διή πώς γίνεται το ηλεκτρικό φως. Άφου τους εξήγησαν πολλά πράγματα, εκείνησαν τήν μηχανή. Εκείνη ξαφνίστηκε και θάπερτε ανάμεσα σε δυο τροχούς, αν εκείνος δεν πρόσθενε να τήν άρπάξη με το δεξί του το χέρι απ' τή μέση, και για να στερεωθή, άπλωσε τάριστερό για να πιαστή απ' όπου προσβόλαση. Άρπαξε μια ρόδα τής μηχανής που του έσπασε τὰ δυο δάκτυλα. Ή συναυλία δεν έγινε, δεν παίζεται με τρία δάκτυλα το Moto perpetuo του Παγανίνι...

Τή δεύτερη μέρα οι έφημερίδες έγραψαν για τον ήρωισμό του χίλιους δυο επάιτους, άλλ' αυτοί οι επάινοι δεν ήταν σαν πάντα μειρασιμένοι μ' εκείνην... εκείνη είχε πρόσωπο έπεισοδιακό.

Στο νοσοκομείο έκοψαν το μικρό του το δάκτυλο, και το άλλο, αν και κατόρθωσαν να το φέρουν στο μέρος του, δεν θα μπορούσε ποτέ να παίξη τρίκιες...

Τήν πρώτη μέρα που βγήκε απ' το νοσοκομείο ίσια στο σπίτι της τραβήξε.

Τον υποδέχτηκε μ' ένα παράξενο χαμόγελο, τον επέπληξε για τήν άπροσεξία του και του έσύστησε ένα παλληκάρι, που είχε διη άλλοτε κάμποσες φορές, για άραβωνιαστικό της.

«Ξέρει βιολί; τήν ρώτησε»

— Μπορεί να μάθη, του είπε, τὰ δάκτυλά του είναι σωστά...»

Με τὰ μέσα που είχε κατόρθωσε να γίνη φύλακας του πλωτού φάρου· αν ήταν θηήσκος ίσως θα γίνονταν καλόγερος. Όταν τον γνώρισα ήταν πολύ εύχαριστημένος. «Μόνο, μ' έλεγε δυσκολεύτηκε πολύ όσω να μάθω τρία πράγματα· τώρα και τὰ τρία τὰ κατόρθωσα: να μη άνακκτόνομαι όταν κουνιέται ο φάρος στην τρικυμία, να παίζω τέλεια το Moto

perpetuo κρατώντας το βιολί με το δεξί το χέρι και να μη θυμούμαι πώς βρέθηκε μια που αγαπούσε τον τεχνίτη και περιφρονούσε τον άνθρωπο...»

ΑΜΟΥΡΓΙΑΝΟΣ

ΗΘΟΓΡΑΦΙΕΣ

ΜΙΑ ΓΕΝΝΑ

Είνε νύχτα, μεσάνυχτα κι' ο καιρός χειμωνιάτικος.

Πέρα στους μύλους, στην άκρη τή χαμηλή του ψηλού βουνού, στην καλύβα του μυλωνά Θωμά άκούεται με το φύσημα του άέρα και στην έρημιά τής νύχτας ένα βογγητό όμοιο με ψυχομάχημα.

Ή μικρή και ολομόναχη καλύβα είναι ολόφωτη. Οι άνθρωποι που είνε μέσα πηγαίνουν κι' έρχονται σκυθρωποί σαν φαντάσματα, κ' ύστερα κάθονται ολόγυρα με σταυρωμένα χέρια, και σιωπηλοί, εμπρός από το ζύλινο κρεβάτι τής κυρας του σπιτιού, τής γυναικός του μυλωνά που είνε έτοιμόγεννη και ρωνάζει από τους πόνους και το βάσανο σαν μωρό παιδί

Ο Θωμάς μυλωνάς κάθεται με χτυπόκαρδο σε μια γωνιά του σπιτιού, μακριά από τή γυναίκα του, γιατί δεν έχει καρδιά να τή βλέπη να πονή τόσο. Το σπίτι είνε όλο άναστατο από τες φωνές και κλάψες τής γυναικός, που μένει άναίσθητη εκεί στο ζύλινο και πολύπονο, κρεβάτι της χωρίς κμμία βοήθεια.

Το παιδί του μύλου στους πόνους τής κυρας του είχε τρέξη να φέρη τή για μάμη του χωριού, που καθόνταν στην άκρη του ποταμού μονάχη, ολομόναχη.

Οι φωνές και το βογγητό άκούονταν ακόμα και ή έτοιμόγεννη δεν είναν καλά· τυραγιόνταν ή δύστυχη χωρίς κμμία έλπίδα. Οι γυναίκες τής γειτονίας τήν παρέστεκαν με το στόμα κλειστό και με καρδιά φοβισμένη. Όλοι ήλιπίζαν στον έρχομά τής μάμης. Όταν το παιδί του μύλου είχε φάση στο έρημικό σπίτι τής γιας μάμης και με βία τής χτυπούσε τή βραχισμένη θύρα.

— Ποιός είνε, που χτυπά τέτοια ώρα! άκούστηκε να λέγη αδύνατη και γεροντική φωνή.

— Καλή μάμη, κατέβα γρήγορα γιατί ή γυναίκα του μυλωνά μας, είνε βαρυνά από γέννα ή κκμμιαρη.

— Ή πολύπαθη! δεν μπορώ παιδί μου, ή άρρώστεια δεν μ' άρίνει να σηκωθώ.

— Για το Θεό κάμε ότι μπορείς, γιατί άδικα πεθαίνει ή δύστυχη γυναίκα.

— Είνε αδύνατο, ως τή βοηθήση ο Θεός και ή τύχη της.

Το παιδί του μύλου ακόμα έλπικε κι' έπερίμενε.

Μονάχα ὁ κρότος μακρινῆς βροντῆς καὶ τὸ φλίσισμα τῶν δένδρων ἦταν ἡ ἐλπίδα του.

Μὲ μιᾶς ἐσκέφτηκε

Ἡ μάμμη εἶνε ἄρρωστη, αὐτοὶ μὲ προσμένουν σὺν ἄγγελο καὶ ἐγὼ κἀθωμαι; Δυστυχισμένε μιλωνᾶ, κἀκμοιορῆ γυναικα, ἐψιθύρισαν τὰ χεῖλη του καὶ σὺν πουλί ἐφυγε. Ἐτρεχε, ἔτρεχε, κι' ὁ δρόμος ἐφαινόταν ἀτέλειωτος. Ἀπὸ μακριὰ στὴ μαυρίλα, ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ χυμύλαδα ἐφάνηκε ἡ φωτισμένη καλύβα.

Ὁ σκύλος ὁ πιστὸς φύλακας τοῦ σπιτιοῦ, στὰ πατήματα τοῦ παιδιοῦ ἄρχισε νὰ φωνάζη. Ὅλοι μὲ χτυποκάρδο ἔτρεξαν στὸ κατώφλι. Μονάχα τὸ παιδί λαχανιασμένο καὶ μὲ δακρυσμένα μάτια.

— Καὶ ἡ μάμμη, ποῦ εἶνε καλὸ παιδί; ἔρχεται πίσω σου...

— Δυστυχισμένε ἀδελφέ, τοῦ καλοῦ μιλωνᾶ μας, ἡ μάμμη δὲν ἔρχεται, γιατί εἶνε πεσημένη στὸ κρεβάτι ἀπὸ ρευματισμοῦς.

Τὰ λόγια τοῦ παιδιοῦ, σὺν κερυνὸς ἔπεσαν στὸ λογικὸ τους. Ἀπὸ στόμα, σὲ στόμα ἐπήγαινε ἡ ἀνεπίστη συμφορὰ. Ἡ ἐτοιμὸγεννη ἀγνή σὺν τῶν σεντόνια ποῦ τὴ σκέπαζαν, πονεμένη κι' ἀδύνατη ἐπερίμενε τὸ τέλος τῆς. Ὅλοι συλλογισμένοι καθόνταν στὴν ἐξώθυρα.

Ἐκεῖ σὲ μιὰ γωνιά μὲ μάτια βουρκομένα καὶ σὺν τρελλὸς ἔμενε ὁ δύστυχος μιλωνᾶς.

— Παιδίκα τί θὰ κάμετε, εἶπε μὲ σπαρχτικὴ φωνή, θ' ἀφήσετε τὴ γυναῖκα μου νὰ πάη σὺν σκύλα. Καμμιά φωνὴ δὲν ἀποκρίθηκε στὰ λόγια του. Ὅλοι ἔμεναν βουβοὶ καὶ μὲ συμμένο πρόσωπο, γιατί κανεὶς δὲν ἔξερε τὸ γιατρικὸ, γιατί δὲν εἶχον λόγια παρηγοριᾶς κι' ἐλπίδας.

Ὁ μιλωνᾶς ὅλος διόλου ἀπελπίστηκε.

Δυὸ λεπτὰ ἐπέρασαν σὺν δυὸ ὥραις μὲ σιωπὴ ἀκατανόητη. Μὲ μιᾶς ἀπὸ μιὰ ἄκρα ποῦ εἶταν συμμένο τὸ παιδί, ἐσηκώθηκε χαρούμενο, κι' ἐξύγωσε τὸ μιλωνᾶ. Ὅλοι τὸν ἐκύταζαν λυπημένοι.

— Καλὲ μιλωνᾶ, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, ἐλπίζω νὰ σώσω τὴ δυστυχισμένη γυναῖκα σου.

— Ἀλήθεια παιδί μου! Καὶ σὺν νὰ ἐγλύτωνα ἀπὸ βάσανο θανατικὸ, ἐκύταζε μὲ χαρούμενη ματιὰ τὸ καλὸ παιδί.

— Τρεῖς, τέσσαρους γερούς συντρόφους θέλω, καὶ σὲ λίγο θὰ εἶνε ἐδῶ ἡ μάμμη.

Πεντέξι καλὰ πλληλαῖα πετάχτηκαν ἀπὸ τὴ συντροφιὰ.

— Κάμετε τὸ σταυρὸ σας, ἐφώναζε τὸ παιδί κι' ἐλάτε πίσω μου.

Ἄφρονι καὶ βουβοὶ τὸν ἀκολουθῆσαν.

Ὁ μιλωνᾶς μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτὸ καὶ τὰ μάτια θαμπωμένα τοὺς εἶδε νὰ παίρνουν τὸ δρόμο τοῦ ποταμοῦ, τότε μὲ δακρυσμένα μάτια ἐσήκωσε τὰ χεῖρα του σὺν οὐρανὸ, κι' ἐκεῖ μὲ τὴ δύναμι τῆς καρ-

διᾶς ἐπαρκάλεσε τὸ θεὸ νάσωσῃ τὴ γυναῖκα του... Ὅσοι ἔμειναν στὸ σπίτι, παρηγοροῦσαν τὸν μιλωνᾶ δίνοντάς του ἐλπίδες. Ἡ ἄρρωστη σὺν πεθαμένη, μὲ τὰ μάτια κλειστὰ ἀπὸ τὸ βάσανο εἶταν ἀγνώριστη. Οἱ γυναῖκες τῆς γειτονιάς μ' ὅτι ἔμπορῶσαν τὴν ζελίγωναν. Ἀπὸ μακριὰ, ἀνάμεσα στὸ βαθύ σκοτάδι καὶ στὰ χαμηλὰ θὰ ἔτρεχαν μ' ὅλη τὴ δύναμι τους τὸ παιδί τοῦ μύλου μὲ τοὺς συντρόφους. Λαχανιασμένοι καὶ μὲ χτυποκάρδο, ἀντίκρουσαν τὸ ἐρημικὸ σπίτι τῆς μάμμης.

Ἀπὸ τὰς χερσατικῆς τῶν παραθυριῶν εἶδαν μισοσβυσμένο φῶς.

— Σιγὰ, σιγὰ, εἶνε βαθυὰ νύχτα καὶ μπορεῖ νὰ φοβηθῇ ἡ μάμμη μας. Τὰν, τὰν σιγαλὸ σιγαλὸ ἀκούστηκε μὲ τὴ φωνὴ τοῦ παιδιοῦ νὰ λέγη.

— Ἄνοιξε, κλή μάμμη, ποῦ ὁ Θεὸς νὰ σοῦ χερίζη καλὰς μέρες.

Λίγα λεπτὰ σὺν χτυπήματα καρδιᾶς ἐπέρασαν κι' ἐπειτα ἀπὸ βαθυὰ, ἀκούστηκε ἡ γεροντικὴ κι' ἀδύνατη φωνὴ τῆς μάμμης.

— Τί θέλεις πάλι παιδί μου;

— Ἄνοιξε καλὴ μάμμη, γιὰ ψυχικό.

Τὰ λόγια τοῦ παιδιοῦ, σὺν φωτιὰ ἐκκίψαν τὴν καρδιὰ τῆς πολυπαθοῦς γρηᾶς, ἀπλώσε τὸ τρεμουλιαστὸ χεῖρι τῆς στὸ σχοινὶ τῆς θύρας καὶ τὸ τραβήξε. Σιγὰ, σιγὰ ἐξύγωσαν τὸ παιδί τὸ κρεβάτι τῆς μάμμης. Ὅταν τοὺς εἶδε λαχανιασμένους, θλιμμένους, κοπιασμένους, ἀπὸ τὸν πόνον δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ.

— Ἄχ παιδί μου, νὰ ξέρατε πόσο μὲ πονεῖ γιατί δὲν μπορῶ νὰ βοηθήσω τὴν δύστυχη γυναῖκα τοῦ μιλωνᾶ μας, εἶπε ἡ καλὴ μάμμη μὲ δακρυσμένα μάτια.

— Ἄν θέλεις τὴ γλυτώνεις, εἶπε μὲ τρεμουλιαστὴ καὶ γλυκεῖα φωνὴ τὸ παιδί.

— Πῶς παιδί μου! Ἐγὼ ρευματισμοῦς καὶ δὲ μπορῶ νὰ κάμω πάτημα.

Οἱ σύντροφοι στὰ λόγια τῆς μάμμης, ἐτρόμαξαν γιατί ἡ τοιμὸγεννη δὲν ἐφευγε ἀπὸ τοῦ νοῦ τῆς.

— Καλὰ μάμμη μου, τὸ ξέρω πῶς πονεῖς καὶ εἶσαι σὺν πρᾶλυτη, μὰ μεις δὲ θὰ σ' ἀρήσουμε νὰ κκοπαθῆς, γιατί θὰ σὲ πάρουμε στὰ χεῖρα σὺν ἄγγελος ποῦσε.

— Τέτοια ὦρα... μ' αὐτὸ τὸν καιρὸ!

— Ὡ καλὴ μου μάμμη, ἡ δύστυχη γυναῖκα τοῦ μιλωνᾶ θὰ πεθάνῃ σὰ σκύλλα, καὶ σὺ θὰ τὴν ἔχῃς στὸ λαμὸ σου.

Στὰ λόγια του ἡ μάμμη ἐπίστηκε.

— Καλὰ παιδί μου, καλὰ ὁ Θεὸς μου τὸ προστάζει... στὰ χεῖρα σας, καὶ στὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ.

Ἀπὸ τὴ χερὰ τους ἤθελαν νὰ πέσουν στὰ πόδια τους μὰ καιρὸ δὲν εἶχαν γιὰ χάσιμο. Εἰθύς δυὸ ἐκάθισαν τὴ μάμμη σὲ μιὰ σκυλιὰ τοῦ κρεββατιοῦ καὶ μὲ μεγάλη προσοχὴ ἐτραβήξαν γιὰ τὸ σπίτι.

ΟΝΥΧΟΦΑΓΙΑ

Περπατοῦσαν, περπατοῦσαν, κι' ὁ δρόμος ἐφαινόταν ἀτελείωτος. Στὸ δρόμο δὲν ἀνοίξε κανεὶς τὸ στόμα νὰ μιλήσῃ. Ὁ φόβος καὶ ἀντάρα ποῦχαν στὸ λογικὸ, ἡ παρηγορὰ κι' ἐλπίδα δὲν τοὺς ἄφιναν. Ἀπὸ μακριὰ μὲ ἀναστεναγμὸ χροᾶς ἀντίκρουσαν τὸ σπίτι. Δυὸ ἔτρεξαν νὰ φέρουν τὸ μήνυμα. Σὲ λίγο τὸ κατώφλι ἦταν γεμᾶτο ἀπὸ ἀνθρώπους.

— Καλῶς τὴ μάμμη μας, εἶπαν κάμποσοι φωνάζει.

— Ὁ Θεὸς νὰ σοῦ δῖνῃ ζωὴ, γιὰ νὰ σώνης καρδιές, εἶπε μὲ δακρυσμένα μάτια ὁ μιλωνᾶς καὶ τῆς ἐφίλησε τὸ χεῖρι.

Ἡ μάμμη στὰ λόγια του ἀναστενάξε, ἔσφιξε τὸ χεῖρι τοῦ καλοῦ μιλωνᾶ δίνοντάς τον παρηγορὰ καὶ σιγὰ σιγὰ ἐμβῆκε στὸ δωμάτιο τῆς ἄρρωστης.

Ὅλοι τὴν ἐδέχτηκαν χαρούμενοι.

Τοῦ μιλωνᾶ δὲν ἔκαμνε ἡ καρδιὰ νὰ μένη κοντὰ τῆς, μὰ σὺν καλῶς χριστιανὸς μὲ πόθο καὶ μὲ πεποίθησι ἐγονάτισε ἐμπρὸς ἀπὸ τὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, ζητώντας βοήθεια καὶ παρηγορὰ.

Ὡστόσο ἡ μάμμη ἐξύγωσε τὸ κρεβάτι κι' ἐξήταξε τὴν ἄρρωστη.

Ἡ ἐτοιμὸγεννη σὺν αἰσθάντηκε τὰ χεῖρα τῆς μάμμης πάνου τῆς, μὲ μιᾶς ἔλαβε δύναμι, ἐπῆρε ζωὴ γιατί εἶδε τὸν ἄγγελὸ τῆς, τὸ σωτήρᾶ τῆς.

— Δὲν εἶχε τίποτα, ὀλίγη ἀδυναμία καὶ μεγάλο τὸ παιδί, εἶπε μὲ χαμῦγελὸ ἡ μάμμη, σὲ λίγο θὰ ἔχουμε ἢ ἓνα ὄμορφο δράκο ἢ μιὰ νοικοκυροῦλα. Ἐφυγαν καὶ μὲ χαρούμενο πρόσωπο ἐπήγαν ναῦρουν τὸ μιλωνᾶ, ποῦ στὸ δωμάτιο τῶν παιδιῶν του ἐπερίμενε μὲ χτυποκάρδο τὴ λευθερία.

— Ἄς ἔχουμε ἐλπίδες παιδίκα, καὶ μὲ θεῖα εὐλάβεια ἔρριξε τὰ μάτια στὸ εἰκόνημα τῆς παναγιᾶς. Οἱ ὥρες περνοῦσαν ἀγνώριστες, γιατί καθόλου δὲν πρόσεχαν σ' αὐτές. Τὰστέρια στὸν οὐρανὸ ἄρχισαν σιγὰ, σιγὰ νὰ χάνωνται, μὲ τὰ λαλήματα τῶν πετεινῶν.

— Ἄς πάη ἓνα παιδί στὴ θύρα νὰ φέρῃ τὰ μαντάτα εἶπε ἓνας τῆς συντροφιᾶς.

— Ναί, καὶ ἄς τρέξῃ κι' ἐμεῖς περιμένουμε. Τὸ παιδί πετάχτηκε ὡς ἀπὸ τῆς θύρας, κι' ἐπερίμενε. Χτυποκάρδι ἐπλάκωνε ὅλην τὴν καρδιὰ.

Τράκ... τράκ, κι' ὕστερα φωνὴ δράκου μὲ ἔλαφρὰ πατήματα, ἀκούστηκεν στ' ἀντικρυνὸ δωμάτι. Τὸ παιδί τοῦ μύλου ἐφθασε ὀλόχαρο. Ὅλοι ἔμεναν μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτὸ.

Ἐλευθερώθηκε! ἐγέννησε ἀρσενικὸ παιδί γιὰ τὰ γεράματα τοῦ μιλωνᾶ μας, ἐφώναξε, καὶ σὺν ἀστραπή χωρὶς νὰ τὸ προσθάσῃ κανεὶς, ἔτρεξε σὺν ζαρκάδι στὸ σπίτι τοῦ παπᾶ...

Τὰστέρια εἶχαν σβυσθῇ, κι' ὁ ἥλιος ἤρχισε νὰ χρυσῶνῃ τ' ἀντικρυνὰ βουνὰ, ἐνῶ τὰ βελάσματα τῶν κοπαδιῶν μαζῶ μὲ τὸν ἦχο τῆς φλογέρας τοῦ βοσκού, καὶ μὲ τὰ σημάματα τῆς ἐκκλησίας ἀὸ ἀγ. Λευθέριου, ἀντιλαλοῦσαν πέρα στοὺς κάμπους, σὺν θεῖα καὶ οὐρανια μελωδία.

ΗΛ. Α. ΣΤΑΥΡΟΥ.

Ὅλος ὁ κόσμος ἤξεύρει τὴν παράδοξον συνήθειαν τὴν ὁποῖαν ἔχουν πολλοὶ ἄνθρωποι, νὰ τρώγουν τοὺς ὄνυχας τῶν. Ὁ ἰατρός Ἐδγαρ Βεριγκῶν, ἐμελέτησε τὴν διανοητικὴν κατάστασιν τῶν ἐγόντων αὐτὴν τὴν μανίαν, τὴν ὁποῖαν ὀνόμασεν ὀνυχοφαγία.

Πρέπει νὰ προσέχωμεν πολὺ αὐτὴν τὴν ἀσθένειαν, ὅχι μόνον ὑπὸ τὴν ἐποψιν τῆς ὑγιεινῆς ἀλλὰ πρὸ πάντων, ὑπὸ τὴν ἐποψιν τῆς ψυχολογίας.

Καὶ ὑπὸ τὴν ἐποψιν τῆς ὑγιεινῆς, ἡ ὀνυχοφαγία φέρει εἰς τὸ στόμα διαφόρους ὕλας ἐν καταστάσει ἀποσυνθέσεως εὐρισκομένας καὶ μεστὰς παθογενῶν μικροβίων, εἰσάγει εἰς τὸν στόμαχον κερατίνην, οὐσίαν τοξικὴν ἡ ὁποῖα ἐπιφέρει γαστροεντερικὰς διαταράξεις καὶ στρογγυλαίνει τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων, τοῦθ' ὅπερ καθιστᾷ αὐτὰ ἀδέξια διὰ πολλὰς ἐργασίας.

Πολλάκις ἡ ὀνυχοφαγία εἶναι ἀποτέλεσμα κακῆς συνήθειας τῆς παιδικῆς ἡλικίας, ἡ ὁποῖα κατανατᾷ ἐπὶ τέλους αὐτοματικὴ καὶ ἀσυναίσθητος πράξις. Πολλάκις ἐπίσης, κατὰ τὰς παρατηρήσεις τοῦ κ. Βεριγκῶν, εἶναι ἀποτέλεσμα κληρονομικότητος, ἢ καὶ ἀπλῶς μιμησεως. «Εἶναι σπάνιον, ἐὰν ἐρευνησωμεν καλῶς, νὰ μὴ εὑρωμεν εἰς τοὺς προγόνους, ἢ εἰς τοὺς οἰκείους, παραδεγμὰ ἀνθρώπων, ὑποκειμένων εἰς τὴν ἰδίαν συνήθειαν. Εἶναι γνωστὸν ὅτι μιὰ ἀπὸ τὰς ἀξίως παρατηρήσεως ιδιότητας τοῦ νευρικοῦ ἡμῶν συστήματος, εἶναι ἡ τάσις τὴν ὁποῖαν ἔχει πρὸς τὴν αὐτοματικὴν δράσιν. Ἡ ἐκτέλεσις μιᾶς πράξεως καὶ ἡ ἐπανάληψις αὐτῆς, παρασύρουν εἰς τὴν ἐκ νέου ἐκτέλεσιν καὶ ἡ τάσις αὕτη δὲν ἀργεῖ νὰ καταστήσῃ ἀκατανίκητος ὅταν ἡ συνείδησις δὲν ἐπαγρυπνήσῃ καὶ ὅταν ἡ προσοχὴ δὲν καταπολεμήσῃ δραστηρίως τὴν αὐτοματικὴν ὁρμήν. Ἀλλὰ ὁρμὴ καὶ αὐτοματισμὸς, δὲν εἶναι τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ψυχολογικῆς καταστάσεως τῆς ἠθικῆς καταπτώσεως;» Ἄρα τὸ τρώγειν τοὺς ὄνυχας εἶναι ἐνδειξὴς ἐκφυλισμοῦ καὶ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον τὸ ἀποδεικνύει πάντοτε εἶναι ὅτι ἡ ὀνυχοφαγία ὡς φαίνεται συνοδεύεται ἀπὸ ἄλλα συμπτώματα χαρακτηρίζοντα τὸν ἐκφυλισμὸν, καθὼς οἱ νεκτερινοὶ τρόμοι ἢ μικροφυγία, κτλ.

Προτείνει δὲ ὡς θεραπείαν τὴν ὑποβολήν. Οὔτε μὲ τὰ ἐλαστικὰ χειρόκτια, οὔτε μὲ τὴν ἐπαλοιφὴν πικρῶν οὐσιῶν, κατώρθωσαν νὰ θεραπεύουν ποτέ τὴν νευροπάθειαν ταύτην, μόνη ἡ ὑποβολὴ τὸν ἐσοθήσει νὰ θεραπεύσῃ πολλοὺς.

N.

Ο ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ

(Μυθιστόρημα ΤΗ. BENTZON).

(Ἰδε σελ. 280).

Μοῦ ἐφάνη κατ' ἀρχὰς παράξενον, πῶς δὲν συνέβη

τίποτε από ότι έφοβούμην κατόπιν μὲ κατέλαβεν ἕνα εἶδος ὀργῆς ἀνάμικτον μὲ περιέργειαν, πού μὲ ὠθοῦσε σχεδὸν νὰ τὸ προλάβω ἐγὼ πρώτη. Ἡ Κλαίρη μού ἐφάνητο ἐπίσης περιέργως. Ἠρώτησε μερικές φορές τὸν σύζυγόν της, πού ἔκαμε τὴν παρατήρησιν ὅτι παρεμύλει τὰ καθήκοντά του ὡς οἰκοδεσπότη, ἐπὶ τέλους ἐσηκώθη μὲ τὴν πρόφασιν πὼς θὰ τοῦ πάη ἕνα ποτήρι τείου, καὶ πήγε νὰ διῆ ἑπάνω ἀπὸ τὸν ὠμόν του τὴν σελίδα πού μελάνωνε.

Αὐτὸ ἀρχίζει παρ᾽ ἑξῆς, εἶπε. Ὅδεττῆ, ἐσὺ πού εἶσαι λογία, πὼς ὀνομάζουν αὐτὰ τὰ χωρία πού ἐπιγράφουν στὴν ἀρχὴν τοῦ κεφαλαίου διὰ νὰ ὑποδείξουν τὸ ὅλον πνεῦμά του;

— Μία ἐπιγραφή ἴσως, εἶπον προσποιουμένη ὅτι ἔδιδε τὴν μεγαλιτέραν προσοχὴν στὴν δαντέλα μου.

Πῆρε τὸ φύλλο τοῦ χαρτιοῦ πού μιὰ βικαστική πέννα τὸ σκέπασε, χωρὶς σβυσήματα ἢ παραλλαγὰς, ἀπήγγειλε μὲ δυνατὴ φωνὴ δύο στροφὰς ὀμητικοῦ καὶ ὑπερηφάνου λυρισμοῦ, διεκόπη ἀποτόμως ψιθυρίζων μεταξὺ τῶν ὀδόντων του ἕνα διάβαλε! ἐκφραστικό, τὸ ἀποτελεῖωσε χαμηλοφώνως καὶ εἶπε ὕστερα ἀπὸ μερικά λεπτὰ σιωπῆς, πού μού ἐφάνησαν ὡς αἰῶνες.

— Δὲν θὰ ζητήσης βέβαια νὰ μὰς κάμης νὰ πιστεύσωμεν ὅτι εἶναι μιὰ improvisation. Καλλίτερο δὲν ἔγραψες ποτὲ σου. Εἶναι δυνατὸ καὶ γεμάτο φιλοδοξία ὡς ἄνθρωπος τοῦ Σουλμπίουζ.

Ὁ Παῦλος Σαλῶς, πού ἔκαμε λαμπρὰς μελέτας ἐπὶ τῆς ἀγγλικῆς ποιήσεως, θεωρεῖ τὸν Σουλμπίουζ ἄνωγρον τοῦ Τέννyson, διὰ λόγους οἱ ὅποιοι θὰ μὲ ἔκαμιν ἀπ' ἐναντίας νὰ τὸν θεωρήσω κατώτερον.

— Θαυμάζετε τὸν Σουλμπίουζ μίσητες Νέβιλ;

— Δὲν τὸν γνωρίζω, ἀπήντησα ἐγὼ, μὲ αἰφνιδίαν βρετανικὴν σεμνοτυφίαν.

— Ἀλήθεια; λυποῦμαι, ἀλλ' ἰδοὺ στίχοι πού μποροῦν νὰ σὰς ἀποζημιώσουν διότι δὲν ἔγραψε τίποτε ὠραιότερο... οὔτε πειὸ ἐπιλήψιμο, εἶπεν, ὁ Σαλῶς μὲ εἰρωνικὸν ὄφρος.

Λίγο ἔλειψε νὰ φωνάξω:

— Τότε μὴ διαβάσετε!

Ἡ περιέργεια μ' ἐμπόδισε, συγχρόνως δὲ καὶ ἡ ἰδέα ὅτι θὰ ἐκρυπτόμην εὐκολότερα ἐξακολουθοῦσα νὰ δεικνύω μεγάλην ἀδιαφορίαν. Ἠκέσθη λοιπὸν νὰ ἀνοίγω τὸ ριπίδιόν μου, καὶ τὸ ἔφερα στὸ πρόσωπόν μου διὰ νὰ ἀποκρύψω τὴν πυρρὴν κοκκινάδα μου. Ἄ! ὄχι! δὲν ἦτο σοννέτο τοῦ Μιχαήλ Ἀγγέλου, οὔτε τοῦ Πιερράκα. Ἡ ὑπόθεσις ὅτι ἐνυπάρχει ἀπλόουσατος καὶ μόνος ἔρως καταπίπτων ἀπαξ διὰ παντός. Δὲν θὰ τοῦ συγχωρήσω ποτὲ τοῦ Μάξ τὸ ἀκατονόμαστο βικανιστήριον πού μού ἐπέβαλε μὲ μίαν μοναδικὴν μνησικακίαν ἀναγκάζων με νὰ ἀκούσω ἐμπρὸς σὲ μιὰ δωδεκάδα ἀνδρῶν προσεκτικῶν, ἐμπρὸς στὴν γυναῖκα του τὴν ὁποίαν ἐξύβριζεν περισσύτερον ἴσως καὶ ἀπὸ ἐμὲ αὐτὴν, τὴν ἀγαλίνωτην ὠδὴ πού δὲν ἦταν ἄλλο παρὰ ἐξομολόγησις. Δεκάκις κόντεψα

νὰ τοὺς διακόψω, νὰ διαμαρτυρηθῶ, νὰ φύγω. Μού ἐφάνητο ὅτι νὰ μὲ παρουσίαζεν ὡς θέαμα, γυμνὴν καὶ χωρὶς δυνατὴν ὑπεράσπισιν, μού ἐφάνητο ὅτι γελοῦσε διὰ τὴν ταραχὴν μου. Μέσα ἀπὸ τὸ ριπίδιόν μου ἔτρεμε στὰ χεῖρά μου, ἠσθάνομην τὸ πῦρ ἀδυσωπότητος βλέμματός πού θάρρει μὲ κατακτούσει. «Θέλεις καὶ δὲν θέλεις πρέπει νὰ μὲ ἀκούσης ἐσκέπτετο ὁ βικανιστής μου, νὰ μὲ ἀκούσης ἕως τὸ τέλος...» Τί στιγμή ἐντροπῆς καὶ ἡδονῆς συγχρόνως; τί ἀνέκφραστος περιφάνεια! Αὐτοὺς τοὺς στίχους πού τοὺς ὑπεδέχθησαν μὲ ψιθυρίσματα θαυμασμοῦ τοὺς ἐνέπνευσα ἐγὼ, μού τοὺς ἀφιέρωνε, ἦσαν ἰδικαί μου, ἀλλ' ἀλλήθως ἦτο ἔρως ἀμείλικτος, αὐτὸς ὁ ἔρως τοῦ ποιητοῦ.

Ὅλοι οἱ φίλοι του τὸν συνεχάρησαν. Ἡ Κλαίρη καὶ αὐτὴ, εἶπε μὲ τὴν ἡσυχὴ καὶ γλυκεῖα φωνὴ της:

— Εἶναι πολὺ καλοί.

Ἀπελπισμένη πλέον ἔκλινε πρὸς αὐτὴν καὶ τῆς ἐψιθύρισα:

— Πὼς ὑποφέρεις νὰ γράφῃ ὁ σύζυγός σου τέτοια πράγματα.

Ἐκφραστικὴν κάρφωσε τὰ ἀφελῆ της μάτια ἑπάνω μου.

— Ἐσὺ μού τὸ λές αὐτό; Ἐπὺ πού τόσες φορές περιέλασες διὰ τὰ παιδαριώδη μου φερσίματα καὶ πού μὲ θεράπευσες;

— Ὁ ὁμολογητής, εἶπον διακόπτουσα αὐτὴν, ὅτι αὐτὸ ὑπερβαίνει πᾶν ὄριον!

— Πιστεύεις; Μού φαίνεται σ' ἐμένα τοῦλάχιστον, πὼς ἔγραψε καὶ χειρότερα. Ἐπὶ τέλους αὐτὸ δὲν ἀφιερῶται σὲ κανέναν, ἀπλοῦν ἔργον φιλολογικόν εἶπε καὶ ζανάρησε τὸ πλέξιμό της. Ἡ Φελὶν εἶναι ζανθὴ... καὶ πρόκειται περὶ μελαγχροινῆς... διὰ τὴν Σουλαμίτ πιθανῶς.

Ἔτσι λοιπὸν καὶ αἱ συμβουλαί μου ἀκόμη χρησιμεύουν ὡς ὄπλα ἐναντίον μου, καὶ μένω χωρὶς βοήθειαν. Μερικαὶ κρίσεις διεδέχθησαν τὰ συγχαρητήρια, ἐσκάλιζαν τὰ ἀριστουργήματα καὶ εὑρισκαν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ σφάλματα, τοὺς μισοῦσα ὅλους πού ἀνέτεμν ψυχρῶς ὅτι δι' ἐμὲ ἦτο κατὰ τὴν ἀνέτην. Ἀφῆκα τὴν Κλαίρη νὰ ἀπολαύσῃ τὸν ποιητικὸν θρίαμβόν τοῦ συζύγου της, καὶ βγήκα νὰ ἀναπνεύσω λιγάκι στὸν ἐξώστην, καὶ νὰ συνέλθω ἀπὸ τὴν δοκιμασίαν αὐτὴν. Ἡ ματίκη νυχτὶ βασιλευεν ἡσυχὴ στὴν πλατεία. Ἀπὸ τὸ ὑψηλὸ πάτωμα πού ἦμην, ἔβλεπα νὰ διαγράφεται ὁ σκουτεινὸς οὐρανός, σπινθηροβολῶν ἀπὸ τὰ ἀναρίθμητα ἄστρα καὶ τὰς κορυφὰς ἀρκετὰ ἀσχημῶν τὴν ἡμέραν κτιρίων εἰς τὰ ὅποια ὅμως ἡ νύχτα προσέδιδε κατὰ γκαρδικόν, ποιητικόν. Μυρωδιαὶς ἐφθιναν ἕως ἐμένα πού τις ἔφερε ἑλαφρὸ ἀεράκι ἀπὸ τὸν πλαγιὸν κήποι, μυρωδιὰς μεθυστικῆς ὡς πορτοκαλλεῶν, μὲ τις ὁποῖες τόσο πολὺ μοιάζει ἢ μυρωδιὰ τῶν ἀκκιῶν τοῦ Παρισιοῦ.

(Ἀκολουθεῖ).

ταὶ ἀπὸ κάλους θὰ καταδεχθοῦν νὰ χορεύσουν δύο βήματα μὲ αὐτοὺς τοὺς εὐπατρίδας!... ἐμπρός, μουσική... Ἐμπρός ὠραῖαι κυρία!...

Ὅταν ἐπαρουσιάσθη ἡ Ἰουλία, μὲ τὴν μακρὰν χρυσόχρουν ἐσθῆτα της μὲ τὴν κεφαλὴν ἐστεμμένην μὲ ρόδα, ἡ Νάνσυ ἔκλινε πρὸς αὐτὴν εἶδα τὸ μικρὸ της γεράκι νὰ συσπᾶται ἑπάνω εἰς τὸ βελούδο τοῦ καθίσματος της, τὰ χεῖλη της ἐκινούοντο ὡς διὰ νὰ ἐπαναλάβουν λέξιν πρὸς λέξιν ὅτι ἔλεγεν ἡ μεγάλη καλλιτέχνης. Ἀπεροσθη οὕτως εἰπεῖν ἀπὸ τὴν θελτικὴν ἐκείνην γυναῖκα, ἐνδεδυμένην μὲ τὴν θελτικὴν ἐκείνην ἐσθῆτα καὶ ἀπαγγέλλουσαν τοὺς θελτικτοὺς ἐκείνους στίχους. Ποτὲ ἀνθρωπίνῃ ὑπαρξίᾳ δὲν ἐξέφρασε ἰσχυρότερα τὴν προσοχὴν. Ἐνῶ ἡ Ἰουλία ἐχόρευε μὲ τὸν σύζυγον, τὸν ὅποιον προώριζε δι' αὐτὴν ὁ πατήρ της, μὲ τὸν ὠραῖον Πάριν, ἕνα μεϊδίωμα, μία κίνησις τῆς κεφαλῆς της Νάνσυ, ἐδείκνυαν ὅτι ἐνδομύχως παρηκολούθει ἄλλην τὴν δρᾶσιν τῆς σκηνῆς.

Ὁ Ρωμαῖος εἰτῆλθε μετεμριεσμένος εἰς προσκυνητὴν: «Ποία εἶναι αὐτὴ ἡ δέσποινα;.. Ἀπὸ αὐτὴν αἱ δάδες δανείζονται τὴν λάμπιν των... Ἡ ὠραιότης αὐτῆς φωτίζει τὴν ὄψιν τῆς νυκτός, καθὼς ὁ πολὺτιμος λίθος φωτίζει τὰ ὠτα τοῦ αἰθίοπος...»

Ὁ Μίλτων εὐθὺς συνεχέντρωσε τὴν προσοχὴν του. Ἠρχισε νὰ ἀσθμαίνει, ὅταν ὁ Ρωμαῖος ἐπλησίασε τὴν Ἰουλίαν καὶ πῆρε τὸ χεῖρ της. Καὶ ὁ ἰατρός χαμηλοφώνως μὰς ἔλεγε νὰ προσέξωμεν, μὲ πότην τέχνην καὶ πρόνοιαν ὁ θεὸς Σέξπηρ, διὰ νὰ αἰτιολογήσῃ τὸν κεραυνοβόλον ἔρωτα τοῦ Ρωμαίου καὶ τῆς Ἰουλίας, ἐφρόντισε, εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, νὰ ἐπιφέρῃ μεταξὺ των τὴν ὑλικὴν ἐπαφὴν. «Παλάμη πρὸς παλάμη, δὲν εἶναι ὁ ἀσπασμὸς τῶν προσκυνητῶν;»

Ἡ Μίλτων καὶ ἡ Νάνσυ παρηκολούθησαν μὲ πολλὴν προσοχὴν ὅλας τὰς λεπτομερείας τῆς σκηνῆς ταύτης. Ὅλοτελῶς ἦσαν ἀποροφρημένοι ἀπὸ τὸν τρόπον μὲ τὸν ὅποιον ἐπαίζαν οἱ ἦθοποιοί, τῶν ὁποίων ὄλαι αἱ συγκινήσεις ἀντηνακλῶντο εἰς τὸ πρόσωπόν των, ὁ ἐξωτερικὸς κόσμος δὲν ὑπῆρχε πλέον δι' αὐτοὺς.

Ἀλλὰ ἡ αὐλαία ἔπεσε μετὰ τὴν πρώτην πράξιν καὶ τὸ γόητρον παρήλθε. Μὲ ἀκατάληπτον στεναγμὸν ἡ Νάνσυ ἐξηπλώθη εἰς τὸ κάθισμά της καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν κίνησιν τὸ ριπίδιόν της ἔπεσε κατὰ γῆς. Ὁ Μίλτων Ζαραμᾶγια τὸ ἤρασε καὶ ἐνῶ τῆς τὸ ἔδιδε μὰς ἐφάνη

ὅτι ἐψιθύρισε μερικάς λέξεις, ἡ Νάνσυ ἐκοκκίνησεν ἐκ νέου ἔκλινε περιφρονητικῶς τὴν κεφαλὴν καὶ ἐστράφη πρὸς τὴν μητέρα της.

Αἱ πέντε πράξεις τοῦ ἀθανάτου δράματος διήλθον ἀλληλοδιαδόχως πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας διήρκεσε τρεῖς ὥρας καὶ κατὰ τὰς τρεῖς ταύτας ὥρας ἠμπορέσαμεν νὰ παρακολουθήσωμεν τὴν διαδοχὴν τῶν διαφόρων συγκινήσεων ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ Μίλτων Ζαραμᾶγια: ὁλος προσηλωμένος εἰς τὸν Ρωμαῖον, ἐνόσω ὁ Ἴρβιγκ ἦτο ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ὅλως εἰς τὴν Νάνσυ ἄμα ἐπιπτεν ἡ αὐλαία. Βεβαίωτατα ὅμως δὲν κατώρθωτε τίποτε μὲ τὴν ὠραῖαν κόρην.

Ἐνῶ, ἐξερχόμενοι τοῦ θεάτρου ἐστάθημεν παρὰ τὴν εἴσοδον, καὶ ἐβλέπαμεν τὸ ἐξερχόμενον κομψὸν πλῆθος, ἤκουσα τὴν νεαρὰν κόρην νὰ λέγῃ εἰς τὴν μητέρα της, μὲ ζωηρὸν γέλωτα: «Εἶδες ἐκείνην τὴν κινέζικη μαῖμου;...»

Ἡ δοκιμὴ τὴν ὁποίαν περιμέναμεν ἔλαβεν εἰς τὴν λέσχην μας διαστάσεις σπουδαίας. Ὅλα τὰ μέλη ἦσαν παρόντα. Ὁ Βάρτων διέθεσε μικρὰν σκηνὴν εἰς τὸ ἐργαστήριόν του καὶ παρήγγειλε ἐξαίρετον δεῖπνον. Ἡ λαῖδα Ἀμαβελ ἀνέλαβε νὰ δανείσῃ τὴν Νάνσυ θαυμασίαν μεταξωτὴν ἐσθῆτα. Καθὼς καὶ ἡ μίσητες Τέμπλ, τῶρα καὶ αὐτὴ ἐτρελλαίνεται διὰ τὴν μικρὰν ἐργάτιδα, ἡ ὁποία πραγματικῶς ἐπεδείκνυε σπάνιον πνεῦμα καὶ ἐφέρετο πρὸς αὐτὴν μὲ πολὺ σέβας μεμιγμένον μὲ ὀρμέμυτον ἀξιοπρέπειαν.

Μόνος ὁ Μίλτων Ζαραμᾶγιας ἔλειπεν ἀκόμα ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἦλθε καὶ αὐτός εἰς τὰς ἐννεά. Ἡ Νάνσυ εὐρίσκετο ἀπέναντι τῆς εἰσόδου. Ὁ Κύριλλος καὶ ἐγὼ εἴμεθα παραπλεύρως καὶ παρετηρήσαμεν τὴν ἀλλοίωσιν τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εὐθὺς ἡ φυσιογνωμία τῆς Νάνσυ. Ἡ γλυκεῖα αὐτῆς μορφή, ἐξέφραζε σκληρότητα καὶ περιφρόνησιν. Μόλις μὲ ἑλαφρὰν κίνησιν τῆς κεφαλῆς ἀπήντησεν εἰς τὴν βαθεῖαν ὑπόκλισιν τοῦ Μίλτων, καὶ δὲν ἠθέλησε καν νὰ ἰδῆ τὸ χεῖρ τὸ ὁποῖον τῆς ἔτεινεν ἰκατευτικῶς.

Καὶ ὅμως ἤξευρεν ὅτι θὰ ἀπαγγεῖλη μαζῆ του τὸν διάλογον. Ὁ Βόθουελ τῆς τὸ εἶχεν εἰπεῖ καὶ ἡ ἀπερίοριστος αὐτῆς ὑποταγὴ δὲν ἔδειξε χαμμίαν ἀντίστασιν. Ἀπεράσισεν ὅμως νὰ μὴ προσθέσῃ οὔτε λέξιν ἐκτὸς τοῦ διαλόγου καὶ δὲν προσεπάθει διόλου νὰ ἀποκρύψῃ τὴν ἀπέχθειαν πού τῆς ἐνέπνεεν ἡ «μικρὴ κινέζικη μαῖμου». Καὶ αὐτὴ μάλιστα ἡ ἀπέχθεια προσέθετε περισσότερον θελγητρον εἰς τὸ πείραμα, διότι ἦτο ἀ-

πορασιζόμενον νὰ ἐπαναλειφθῆ ἰδίως ἡ ἐρωτικὴ σκηνὴ τοῦ δράματος τοῦ Σέξπυρ. Ὑπάρχει τρανοτέρα ἀπόδειξις τῆς δυνάμεως τῆς ὑποβολῆς; Ὅθεν μὲ ἐλαφρὰν συνειδήσιν ὁ ἰατρὸς ὑπῆγεν εἰς τὰ παρασκήνια διὰ νὰ ὑπνοτίσῃ τὴν Νάνσου Θουαίτ καὶ τὸν Μίλτον καὶ νὰ τοὺς διατάξῃ ἀφοῦ ἐξυπνήσουν νὰ παίξουν τὴν περίφημον ἐκείνην σκηνὴν τῆς τρίτης πράξεως.

Τὸ σύνθημα ἐδόθη καὶ ἡ σκηνὴ ἀνεπετάθη, ἀποκαλύπτουσα τὸν ἐξώστην τῆς Ἰουλίας. Τὴν πρώτην στιγμήν, ἡ θεὰ τοῦ Μίλτον, μὲ τὴν στενὴν περιβολὴν τοῦ Ρωμαίου, ἔφερε μεϊδιάμα εἰς τὰ χεῖλη τῶν παρευρισκομένων. Ἀλλὰ τὸ μεϊδιάμα τοῦτο ἦτο στιγμιαίον. Τὸ θέαμα ἦτο παράδοξον καὶ ἐκπληκτικόν. Μὲ χάριν ἀμίμητον, μὲ θαυμασίαν ἔκφρασιν ἔρωτος, ἡ Νάνσου περιέβαλε μὲ τοὺς βραχιόνάς της τὸν λαίμῳ τοῦ Μίλτον, ὁ ὅποιος περιπαθῶς τὴν εἶχεν ἐνηγκαλισμένην. Ὁ μικρὸς Μογγόλος ἐφαίνετο μεταμορφωμένος: εἰς ὅλους ἐφαίνετο ὑψηλότερος. Ὑπὸ τὸ μελαφὸν ἐκεῖνο πρόσωπον, ἡ ἀθάνατος πότισις διεφαίνετο τρόπον τινά, καὶ ἐρώτιζε τὴν ῥάθυμον σέρκα—καθὼς ὁ λαμπτήρ ὑπὸ τὴν ὑέλινον σφαίραν. Κύπτουσα ἐπὶ τοῦ ὤμου του, ἡ Νάνσου ὠμίλει μὲ φωνὴν ἀγνωστον, μουσικὴν καὶ διαπεραστικὴν, ὁμοίαν μὲ τοὺς ἤχους τοῦ αὐλοῦ:

«Θέλεις νὰ φύγῃς;... πιστευσέ με, δὲν ἐξήμερωσεν ἀκόμα... Τὸ ἄσμα τῆς ἀηδόνος καὶ ὄχι τοῦ κοριδαλοῦ, ἐπλήξε τὸ ἀνίσχυρον κύλον τῶν ὠτων σου. Κάθε νύκτα κελαιδῆ καθημένη εἰς ταύτην τὴν ροδὴν... Πιστευσέ με, ἀγάπη μου, εἶναι ἡ ἀηδὼν...»

Καὶ ὁ Μίλτων ἐδίδε τὰς ἀπαντήσεις ὄχι πλέον μὲ τὴν ἔρρινον καὶ παραμορφωμένην προφορὰν τοῦ φυτικοῦ αὐτοῦ λάρυγγος, ἀλλὰ μὲ ἤχους καθαρούς καὶ εὐλήπτους, καλοτονισμένους, ἀναπαριστώντας μὲ ἀνήκουστον ἀκρίθειαν καὶ τὰς λεπτοτέρας διακυμάνσεις τῆς φωνῆς τοῦ Ἴρβιγκ:

«Εἶναι ὁ κοριδαλὸς, ἄγγελος τῆς πρωίας, καὶ ὄχι ἡ ἀηδὼν... Ἰδὲ ἀγαπημένη, τὰς ζηλοτύπους ἀκτῖνας, αἱ ὅποιαι διαπεροῦν τὰ διανοιγόμενα περὶ τὴν ἀνατολὴν σύννερα. Αἱ δᾶδες τῆς νυκτὸς ἐξηγητήθησαν. Ἡ φαιδρά αὐγὴ, ἀκροποδητεῖ, ἀνέρχεται τὰ νεροσκεπασμένα βουνά... Πρέπει νὰ φύγω καὶ νὰ ζήσω ἢ νὰ μείνω καὶ νὰ ἀποθάνω...»

Ἰουλία.— Ὅχι, τὸ εἰξεύρω, αὐτὸ δὲν εἶναι τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Εἶναι μετέωρον ἀπαυγά-

ζων ἀπὸ τὸν ἥλιον, τὸ ὅποιον θελεῖ νὰ σὲ χρησιμεύσῃ αὐτὴν τὴν νύκτα ὡς ὀδηγός, φωτίζων τὸν δρόμον σου μέχρι Μαντοῦ... Μείνε... Τίποτε δὲν σὲ ἐπιβάλλει νὰ φύγῃς.

Ρωμαίος.— Τότε, μένω. Ἄς φοραθῶμεν καὶ ἄς μὲ φονεύσουν, θὰ εἶμαι εὐχαριστημένος, ἀφοῦ τὸ θέλεις. Ἐάν τοῦτο σὲ εὐχαριστῇ θὰ εἰπῶ ὅτι ἡ φαιδρά αὐτὴ λάμπει δὲν εἶναι τὸ δόμματῆς πρωίας ἀλλὰ ὠγρὰ ἀναλαμπή. Καὶ ὅτι δὲν εἶναι διόλου τὸ ἄσμα τοῦ κοριδαλοῦ, τὸ ὅποιον πληροῖ τοὺς αἰθέρας!... Προτιμῶ νὰ μένω... Δὲν θέλω νὰ φύγω... Ἐλα, θάνατε!... καλῶς νὰ ὀρίσῃς, ἀφοῦ τὸ θέλει ἡ Ἰουλία... Ἀλλὰ τί ἔχεις, ψυχὴ μου; ὠμίλησε. Δὲν ἦτο ἡ Αὐγὴ.

(Ἄκοιουθεῖ).

Ἄλληλογραφία.

Δεσποινίδα Α. Σ. Ἀθηνῶν.— Εὐχαριστοῦμεν πολὺ λαμβάνομεν ὅσα μὲς στέλλετε ἀσφαλῶς. Μὲς ἐνεργετεῖτε.

Δεσποινίδα Σ. Γ. Δρέσδην.— Τὰς ἐπιστολάς εἰμπορεῖτε νὰ διευθύνετε καὶ πάλιν εἰς τὸ γραφεῖον μας, διότι ἡ συντάκτης μὲς ἐπανεκάμφε. Λαμβάνετε τὰ φύλλα τακτικά:

κ. Φ. Σ. Πολὺ τυχερὸν τὸ ποιηματάκι σας ἀληθινὸ ἡλιοχάιδεμα.

Εἰμπορεῖτε νὰ περάσετε ἀπὸ τὸ γραφεῖόν μας, περὶ τὴν ἐνδεκάτην πρωτὴν ὥραν:

*Ἀγνωστον. Ἡ καλὴμέρα μοῦ ἐνθυμίζει πολὺ Ρωσικὸν διήγημα. Ἀγαπῶ πολὺ τοὺς Ρώσους συγγραφεῖς καὶ τοὺς μεταφραστὰς τοὺς θεωρῶ ἐνεργέτας μου. *Ἄν ἐγράφετε μίμησης μὲ μικρὰ γραμματάκια θὰ εἴχετε δικαίωμα ἐπὶ τῆς εὐγνωμοσύνης μου μὰ τώρα.....

Κ. Γ. Πετ. εἰς Πάφρον.— Ἐπιστολὴ σας εἰλήθη, ἀλλὰ ὄχι καὶ τὸ ἀνγγελλόμενον. Σπεύσατε, παρακαλῶ.

— Ἐχεις μὰ τί, ἀπάνω σου;

— Ὅχι.

— Καὶ σὲ σπῆτι;

— Εὐχαριστῶ, ὅλοι εἶναι καλά.

ΕΞΕΔΟΘΗ τὸ δεύτερον τεῦχος τῶν «Εἰκονογραφημένων Διηγημάτων» τοῦ κ. Γ. Πέτρου Ἰωαννίδου.

Περιεχόμενα τῶν δύο τευχῶν:

Ἡ Χρυσομαλλοῦσα.— Ὁ θάνατος τοῦ γαῖτου.
— Ἡ εὐχὴ τοῦ Γέροντος.— Τὸ ἀγαθόθητον πλάσμα.

Συνδρομιεῖται εἰς τὴν «Φιλ. Ἠχώ» ἐγγράφονται καὶ ἐν τῷ γραφεῖῳ τοῦ κ. Α. Σ. Ἰωαννίδου, Δικηγόρου.

Γαλατᾶ—Μεῖμενετλῆ Χάν. 12—13.